

et forbud gælde for et nærmere angivet tidsrum, dog højst 2 år.

Bestemmelsen i straffelovens § 233 er stort set ikke blevet brugt i praksis. Tiltale rejses i stedet efter de ovenfor nævnte bestemmelser i politivedtægten.

Straffelovens §§ 228 og 229 indeholder nogle bestemmelser om forhold, der består i at fremme »kønslig usædelighed«, herunder »erhvervsmæssig utugt«.

§ 228, stk. 1, drejer sig om rufferi. Herunder hører bl.a. bordeldrift samt tilfælde, hvor gerningsmanden forleder nogen til at søge fortjeneste ved kønslig usædelighed med andre eller afholder nogen, der driver erhverv ved kønslig usædelighed, fra at opgive det. Efter § 228, stk. 2, straffes bl.a. den, der tilskynder eller bistår en person under 21 år til at søge erhverv ved kønslig usædelighed.

Efter § 229, stk. 1, straffes den, der for vindings skyld eller i oftere gentagne tilfælde optræder som mellemmand ved kønslig usædelighed, og den, som udnytter en andens erhverv ved kønslig usædelighed. »Udnyttelse« foreligger, hvis der er tale om forhold, som har en mere varig karakter, og som giver den pågældende en økonomisk fordel, som vedkommende ikke har et retligt eller naturligt krav på. Efter bestemmelsens stk. 3 og 4 straffes mænd, som helt eller delvis lader sig underholde af en prostitueret kvinde, eller som imod politiets advarsel deler bolig med en kvindelig prostitueret. Sønner under 18 år, som kvinden har pligt til at forsørge, kan dog ikke straffes efter stk. 3 og 4, jf. bestemmelsens stk. 5.

2.1.2. Det har også tidligere været overvejet at ophæve bestemmelsen i straffelovens § 199 om straf for ikke at efterkomme et påbud om at søge lovligt erhverv. Folketinget drøftede spørgsmålet i begyndelsen af 1970'erne på baggrund af et privat lovforslag. Justitsministeriets Kriminalforsorgsudvalg foreslog i betænkning nr. 678/1973 om prostitution at ophæve bestemmelsen, og også Straffelovrådet har stillet forslag herom, jf. betænkning nr. 1099/1987 (Betænkning om strafferammer og prøveløsladelse).

Justitsministeriet indhentede endvidere i 1996 en udtalelse om spørgsmålet fra Rigsadvokaten, samtlige statsadvokater, Politidirektøren i København og Foreningen af Politimestre i Danmark. Ingen af disse myndigheder m.v. havde indvendinger mod at ophæve straffelovens § 199.

Som ovenfor nævnt bruges straffelovens § 199 ikke længere i praksis. Efter regeringens opfattelse bør straffebestemmelsen ikke opretholdes, navnlig under hensyn til, at man på dette område i virkeligheden ikke ønsker at straffe, men at hjælpe de pågældende.

En ophævelse af straffebestemmelsen skal alene ses som udtryk for et ændret syn på de enkelte prostituerede. Bagmandsvirksomhed bør fortsat bekæmpes med straf. Prostitution bør også fortsat bekæmpes, blot ikke med straf, og fjernelsen af den formelle straftrussel over for de prostituerede bør således ikke medføre, at prostitution anses som et lovligt erhverv i forhold til anden lovgivning, f.eks. arbejdsmarkedslovgivningen.

En indvending mod at ophæve straffelovens § 199 kunne være, at prostitution som følge heraf måske vil blive »markedsført« mere åbenlyst eller aggressivt. De ovenfor nævnte bestemmelser i politivedtægten giver imidlertid mulighed for at gribe ind over for visse påtrængende former for reklamering m.v. F.eks. vil »udstilling« af prostituerede i gadevinduer ikke være tilladt.

Da strafbestemmelsen i § 199 ikke længere håndhæves, vil det næppe i sig selv have særlige virkninger i forhold til resocialiseringsbestrebelse over for de prostituerede m.v., hvis bestemmelsen ophæves. Der er imidlertid brug for at udvikle den sociale indsats i forhold til prostitutionsmiljøet. Dette arbejde er allerede i gang.

I 1996 blev der således i flere kommuner gennemført en række såkaldte sluseprojekter. Formålet med projekterne var at skabe bedre kontakt mellem de prostituerede og de kommunale sagsbehandlere med henblik på at støtte de prostituerede og eventuelt hjælpe dem ud af prostitutionen. Resultaterne af sluseprojekterne er sammenfattet i rapporten »Sagsbehandleres viden om prostitution«, 1997, som også anbefaler nye modeller for samordningen af den sociale indsats på dette område.

Socialministeriet tog i slutningen af 1996 initiativ til at kortlægge den samlede indsats på prostitutionssområdet i Danmark. Indsatsen er beskrevet i rapporten »Prostitution i Danmark i 1990'erne«, udarbejdet af Socialministeriets formidlingscenter i Storkøbenhavn.

I 1997 er der oprettet et landsdækkende center for forebyggende og socialt arbejde for kvindelige og mandlige prostituerede, det såkaldte PRO-Center. Centret skal i en 3-årig forsøgsperiode rådgive myndigheder og institutioner m.v. med henblik på at forebygge og mindske udbredelsen af prostitution og løse de prostitueredes sociale og sundhedsmæssige problemer. Centret skal endvidere formidle viden og erfaringer på området.

2.1.3. Justitsministeriet har overvejet, om der er behov for at opretholde bestemmelsen i straffelovens § 233, der som ovenfor nævnt stort set ikke har været